

Jónás Márk, 10 éves

A legendák kertje

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tenger kilencvenkilencedik tüzes szigetén is túl, még azon is túl, volt egy iciri-piciri kicsinyke kert. Annak a kellős közepében meg egy elmondhatatlanul nagy kert. Abban pedig egy kicsinyke kisfiú, aki éppen világgá menni készült, mivel elege lett abból, hogy valaki mindig háborgatta. „Marci, írd meg a leckéd!” „Marci! Azonnal pakold el a játékaidat!” „Marci! Már megint elkalandoztál!”

Marci pedig a legboldogabb akkor volt, ha békén hagyták. Ilyenkor csak behunyta a szemét és engedte, hogy a képzelete elvarázsolja. Így juthatott el messzi tájakra, így találkozhatott a legkülönösebb lényekkel, és ami a legfontosabb, végre ő irányíthatta a világot, nem pedig mindenki csak őt!

Amikor az elmondhatatlanul nagy kertben ezeken tűnődve sétált fel s alá, megpillantott egy óriási bokrot, ami mögül sejtelmes hangok szűrődtek át: „Erre! Marci, erre, erre!”

„Húha! Itt még a nevemet is tudják, ez nem tréfa!” – gondolta és elindult a bokor irányába. Félre húzta az ágait és kikukucskált, de semmi gyanúsat nem látott. Már éppen visszafordult, amikor a kert távoli sarkából újra hívogató hangokat hallott.

„Nem jössz, Marci? Gyere már!”

Ekkor vette észre a kert sarkában álló romos és titokzatos templomot. A falai már omladoztak, de hatalmas fa ajtaját egy nagy csillogó kilincsel mintha csak tegnap készítették volna.

„Ha ki tudsz nyitni, bejöhetsz!” – csilingelte a kilincs. Marci éppen, hogy csak elérte, és meg is jegyezte magában reménykedve, hogy ez bizony nagyfiúknak való hely lesz, mert tavaly még nem tudta volna elérni ezt a kilincset.

Az ajtó nyikorogva kinyílt, Marci belépett, és egy óriási félhomályos teremben találta magát. Lassan elindult, mert még az orráig sem látott. A következő lépésnél váratlanul meg is botlott és valami kongó tárgyba verte a fejét. A tárgy az ütéstől sárgán világítani kezdett.

Marci így már jól láthatta, hogy egy hatalmas vasgyűrű állta el az útját, akárcsak egy kerek ajtókeret, és olyan nagy, amin ő maga is átfért. A földön pedig egy poros könyv hevert, de a címe jól olvasható volt: A legendák kertje. Marci kíváncsian kinyitotta és belelapozott.

Az első oldalon egy hosszú listát talált, minden sor elején egy 5 rúnából álló jellel.

Az első jel így nézett ki: ÐİβĹĂ, és mellette ez állt: A szenkák földje.

A második jel így nézett ki: ĂĹβĐĹ, és mellette ez állt: A szellembirodalom.

És így tovább következett még sok-sok jel és cím.

Észrevette, hogy a vasgyűrűn körben is ugyanez az 5 féle rúna szerepelt, furcsán kiálló kőkockákra vésve. A könyv rajzai szerint a kőkockákat be kellett tolni a jelek által mutatott sorrendben, majd át kellett lépni a vasgyűrűn.

Marci izgatottan megkereste az első jel szerinti rúnákat, sorban betolta a kőkockákat és gyorsan átlépett a vasgyűrűn. Alig akart hinni a szemének, mivel egy hegyen, egy szirttetőn találta magát.

Nagyon megijedt, ezért megfordult, hogy visszamenjen, de a vasgyűrű előtt egy óriási tűzmadár állt. A madár nem engedte visszatérni, sőt gyengéden megbökte, de ő a lendülettől megbillent és elesett. Mire talpra állt, a tűzmadárnak már nyoma sem volt, így Marci elhatározta, hogy körülnéz.

Rövid gyaloglás után elérte a szirt szélét. Letérdelt, lenézett a mélységbe, és nagyon meghökkent a látványtól. Egy sátoráborra bukkan, amit két emberszerű kék lény védett. Nagyon kíváncsi volt, ezért leereszkedett a hegyen, és a legszélső sátorig lopózott. Ekkor megreccsent a talpa alatt egy ág, és a következő pillanatban nyilak szegeződtek rá, majd a világ elsötétült....

Marci másnap egy kis szobában ébredt, az ágya mellett egy öreg, az örökhöz hasonló kék lény ült. Az öreg lény elmesélte, hogy ő maga a szenkák királya, Marci a szenkák várába került, és a szenkák a tűzmadarakkal együtt harcban állnak a sötét lelkekkel. Az öreg király nagyon szomorú volt, mert a sötét lelkek már a fiát, a szenkák fiatal királyfiját is gonosszá tették. Marci azonnal felajánlotta a segítségét, így hamarosan szabadon engedték és körbe vezették a faluban.

Ahogy a várkapuhoz értek, újra felbukkan a tűzmadár. Keservesen vijjogott és széttárta szárnyait, mintha hívná Marcit, hogy üljön fel a hátára. Marci felpattant rá, ő pedig széleseben a hegyi barlangjához repült, ahol a beteg fiókája várta. A kisfiúnak eszébe jutott, hogy amíg a nagy kertben sétált, felszedett néhány gyógynövényt. Ezeket most előkapta és a fióka csőrébe tette, aki máris erőre kapott. A tűzmadár, akit Marci Szikrának nevezett el, hálából egy vörös fénygömböt adott neki.

Ebben a pillanatban a várból riadót jelző harangszó hallatszott. Mire odaértek, a várat a sötét lelkek már lerombolták és a gonosz királyfi az egész világot sötétbe akarta borítani. Marci hirtelen előkapta a piros fénygömböt és a királyfira szegezte. A királyfi fájdalomban felkiáltott, és körülötte fekete füst szállt a magasba. Ahogy a füst felszállt, a királyfi helyén egy fiatal szenka fiú állt. Marci rájött, hogy a vörös fénygömb üzte el a szenka királyfit sújtó gonosz átkot. A világ újra fényessé vált, a sötét lelkek mind visszaváltoztak szenkáká és a tűzmadarakkal együtt a várat is újjá építették.

Marci ekkor újra hívó szót hallott, és az anyukája hangja csengett a fülébe. „Marci! Merre jársz? Hová tűntél?” „Ha nem indulok el azonnal”, gondolta, „még nagy bajom lehet belőle”. Füttyentett gyorsan Szikrának, aki tüstént visszarepítette a szirt tetejére. Utána már rohant is tovább, át a vasgyűrűn, ki a romos templom kapuján, egyenesen haza, a szobájába.

„Anyá! Itt vagyok! Minden rendben! Csak elábrándoztam egy kicsit.”

Közben Marci elmosolyodott, és azt érezte, hogy ő a világ legboldogabb gyereke. Tudta, hogy bármikor elmehet a romos templomhoz és bármikor átléphet a vasgyűrűn. Rájött arra is, hogy az ő új világába, a legendák kertjébe csak az juthat be, akit ő beenged... hiszen az igazi kulcs ezekhez a legendákhoz nem volt más, mint ő maga.